

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

1938-39

OPERA

UREDNIK: M. BRAVNIČAR

M. P. MUSORFSKI:

1 BORIS GODUNOV

MUZIKALNA DRAMA V ŠTIRIH DEJANJIH

(8. SLIKAH)

MODEST PETROVIČ MUSORGSKI:

BORIS GODUNOV

PREMIERA 26. JUNIJA 1988

Na pragu nove sezone

Konec minule sezone in začetek pričujoče spremlja kaj živahna in deloma prav nenavadna diskusija o vzrokih težavnega stanja našega zavoda. Ta razmotrivanja, objavljena v pravem času in na pravem mestu, bi bila mogoče celo koristna, vsekakor pa zanimiva, kajti še od Lessingove dramaturgije pa vse do dandanašnjega ni teater nehal biti problem. Vendar mislim, da je tako ustvarjena situacija kaj malo pripravna, da bi se v njej zbudilo večje zanimanje onih, ki jim je delovanje našega zavoda v prvi vrsti namenjeno. Nasprotno je sigurno, da se bo razpoloženje občinstva do zavoda znatno ohladilo, ako se celo v javnosti ne more ohraniti njega dostojanstvenost nedotaknjena, če se že ne more vžgati zanj vsaj iskra ljubezni ali kar občutje ponosa. In vendar bi bil vreden ljubezni in ponosa, če že ne radi vsega onega, kar je doslej dal naši sredini in kar je prispeval k nje kulturnemu dvigu, pa vsaj radi sijajnih in nepozabnih manifestacij slovenske umetnosti in kulturnosti izven

ožjih meja njegovega torišča. Mirno lahko trdimo, da ni nobena reprezentanca, niti umetniška, niti športna, afirmirala v tujini sposobnosti našega naroda s takim uspehom kot ravno naša pevška umetnost, bodisi z nastopi ali s stalnim delovanjem posameznih, bodisi s skupnimi manifestacijami v obliki turnej, gostovanj opere ali radijskih prenosov naših izvedb. In prepričan sem, da danes ni nikogar več med nami, ki bi ne priznaval (vsaj zase, v svoji duši!) velike kulturno-politične važnosti in popolnega uspeha nastopov naše opere v Trstu in na Reki.

Opirajoč se na uspešno delo dveh decenijev, ki je že ustvarilo pogoje za zdravo tradicijo, mora naš zavod vztrajati kljub vsemu na dosedanji poti, katera drži kvišku do večje popolnosti in še višjih ciljev. Velesejmske predstave, katere tvorijo običajno predtakt k redni sezoni, dokazujejo to s svojo popolnostjo in uspehom v dovoljni meri. Naj bi bile dober znak za boljšo bodočnost!

Mirko Polič
ravnatelj opere

M. P. Musorgski — Boris Godunov

Glasbena drama »Boris Godunov« je najdrznejše in najzanimivejše delo v operni tvorbi ruske šole iz druge polovice prejšnjega stoletja. S tem delom je Musorgski ustvaril izraziti tip realistične in istočasno nacionalne opere. V »Borisu« so prišle do izraza in uresničenja vse idejne osnove nove ruske glasbene šole, ki je v zgodovini znana pod imenom »Petka« in »Novotarji«. Cezar Kjuj je v svoji knjigi »Glasba v Rusiji« napisal naslednjo izpoved realistične šole, ki se skoraj dobesedno nanaša na partituro Borisa: »Opera mora biti že sama na sebi lepa in resnična glasba; vse kar nam ta umetnost lahko nudi mikavnega, mora v njej živeti in rasti... Vokalna glas-

MODEST PETROVIČ MUSORFSKI

* 28. marca 1839

† 28. marca 1881

ba mora biti v popolnem soglasju z besednim smislom. Če se spreminja besedilo in če besedilo spreminja svoj pomen, mora biti ta proces izražen tudi v glasbi. Scenska gradnja je popolnoma odvisna od oseb in splošnega gibanja v odrskem delu. Nova ruska šola je prepričana, da glasbeni potek opere zahteva popolno neodvisnost oblikovanja; to pa je zavisno od besedila, kakor tudi od scenične razvrstitve dela... Glasba ne sme hoditi po svojem tiru in puščati tekst v nemar... Prizadevati se mora čimbolj plastično podajati značaj in tip nastopajočih oseb, vsako besedo mora tako rekoč individualno obravnavati ter historični čas drame verno posnemati... Wagner je prevladal težiče glasbene zanimivosti na orkester... ruski glasbeniki pa priznavajo glavno vlogo — z malimi izjemami — pevcu».

Slog Musorgskega glasbe v »Borisu« je plemenit v izrazu, izviren v domislekih ter silno vester v glasbeni karakterizaciji oseb in situacij. Vse učinkuje v tem delu mogočno in neposredno, kakor v srce segajoča resnična slika iz življenja. Za uglasbitev te drame ruskega ljudstva in z njo povezano usodo carja Borisa je Musorgskega navdušil njegov prijatelj profesor Nikolsky. Skladatelja je ta snov tako prevzela, da je pustil ob strani nadaljevanje »Ženitbe«, čeprav je dovršil že dve dejanji in se takoj lotil »Borisa«. Po Puškinovi drami je Musorgski sam priredil besedilo in začel z njegovo uglasbitvijo že septembra l. 1868. Naslednje leto v novembru je bilo delo dovršeno, med zimo 1869/70. pa je opero inštrumentiral. Prva zasnova »Borisa« je bila mnogo krajša, kakor poznejša; imela je šest slik, in sicer: 1. Množica pričakuje Borisovo izvolitev za carja. Kronanje. 2. V Pimenovi celici. 3. Krčma. 4. Boris v krogu svoje dece. Šujski. 5. Duma in smrt Borisa. 6. Naščuvani kmetje in pohod ležnega carjeviča.

Skladateljevi prijatelji so ga opozarjali na pomanjkljivosti tega opernega dela, kljub lepotam, ki jih je prvotni »Boris« vseboval. Predvsem je bila ženska iz dejanja skoraj popolnoma izločena. Musorgski ni hotel o tem ničesar slišati, pozneje pa se je le odločil, da predela »Borisa«, upoštevajoč prijateljske nasvete. K temu ga je pripravilo tudi gledališko vodstvo, ki je v jeseni 1870. odklonilo »Borisa Godunova« z izgovorom, da ima preveč zborov in nastopov

množice, glavne solistične vloge pa da so občutno prekratke. Leta 1871., ko je Musorgski predelaval »Borisa«, se je preselil k svojemu prijatelju Rimski-Korsakovemu. Musorgski je zložil več novih scen za »Borisa«, ki ga je tudi drugače temeljito predelal. V februarju 1873. leta so končno le uprizorili v Marijinem gledališču tri odlomke iz »Borisa«, ki so doživele popoln uspeh. Nekaj mesecev pozneje so pričeli z vajami za »Borisa Godunova« in 24. februarja 1874. je bila njegova krstna uprizoritev. V glavnih vlogah so sodelovali: Platovna (Marina), Melnikov (Boris), Komisarevski (Dimitri), Vasilijev (Pimen), Petrov (Varlaam). Musorgski je bil lahko zadovoljen z uspehom. Mladina je spoznala vrednost, globoki pomen in izvirnost dela ter ni štedila z navdušenjem. Skladateljev biograf in prijatelj Stasov poroča o tem: »Boris Godunov je doživel pred polno hišo dvajset zaporednih predstav. Mnogokrat si slišal kako fantje ponoči na mostu Neve prepevajo zборе iz nove opere.

Nasprotno pa je kritika imela pomisleke, kakor običajno ko sreča nove poti utirajoče delo. Očitala je Musorgskemu neznanje temeljnih pravil glasbe, neotesanost in pomanjkanje tenkočutnosti; da, povzpela se je celo do trditve, da so najpopolnejši odstavki ostali v slogu stare opere...«

Klavirski izvleček »Borisa« je izšel l. 1875. in je vseboval tudi nkatere scene, ki niso bile namenjene odru. Po smrti Musorgskega j. Rimski-Korsakov temeljito predelal »Borisa Godunova« in ga popolnoma na novo inštrumentiral. V novi obliki je prišel zopet v spored peterburške opere in v tej obliki je »Boris« prestopil rusko zemljo in prišel tudi k nam.

Ruski car Boris Godunov

Boris Godunov je bil rojen l. 1552. in je umrl l. 1605.

Carju Ivanu IV. Groznemu je nasledoval l. 1584. njegov sin Feodor I. (* 1557), ki je bil šibkega zdravja, bolehen in otroško pobožen; zaradi tega so mu njegovi podaniki dali pridevek »Angelski car«. Za časa njegovega vladanja je ruska cerkev dosegla ne-

odvisnost od konstantinopelskega patriarhata in se osamosvojila. Boris Godunov si je znal pridobiti Feodorovo zaupanje. Ko je postal njegov tast — Feodor Ivanovič se je poročil z Borisovo sestro — je imel mnogo prilik, da je lahko uveljavljal svojo ambicijo, naskrivaj pa je upal, da ga bo nekoč nasledoval na ruskem prestolu. Feodor, ki je bil zadnji car rodu Rjurikovičev, ni imel potomcev. Po tedanjih nasledstvenih postavah bi bil moral zasesti prestol mlajši brat Dimitrij, ki je bil še otrok (* 1581.). Njegova mati Marija Feodorovna Nagaj je bila sedma žena Ivana IV. Groznega. Najbližji svetovalec Feodora Ivanoviča, pametni in močni bojar Boris Godunov, ki je vodil državne posle in na tihem sklenil, da posadi po smrti Feodorja carsko krono na svojo glavo, se je moral iznebiti prestolonaslednika, malega Dimitrija. Zgodovina pravi, da je dal umoriti desetletnega Dimitrija 27. maja 1591. v Ugliču (gubernija Jaroslavska ob Volgi). Zločin so izvršili na njegov ukaz Kačalov, Čepčugov in Bitjagovski. Ta dogodek je znan v ruski zgodovini pod imenom »ugliški zločin«. S smrtjo carja Fjodorja Ivanoviča in malega Dimitrija se je ruski prestol izpraznil. Bojarji, ruski plemiči svetovalci pokojnega carja, se nikakor niso mogli zediniti v tem, kdo izmed njih naj bo carjev naslednik. Vsakdo je mislil, da je najsposobnejši in za to najbolj upravičen. Tedaj so se odločili, da bodo izvolili človeka, ki bi bil v njihovih rokah samo igrača. Boris je dobro vedel, zakaj so ga izvolili. Odklonil je krono in odšel v samostan k svoji sestri. Bojarji so nato sklicali narod, naj on voli Borisa za carja, in to se je zgodilo. Godunov je narodovo izvolitev sprejel. Izvoljen od naroda, ni več upošteval bojarjev ter je vodil državo samostojno. Carjeval je šest let. Bil je zelo izkušen vladar, toda njegovo vladanje le ni bilo srečno. Lakota, kuga in druge nadloge so bili stalni gostje tistih časov. Narod, ki je zvedel za »ugliški zločin«, pa je videl v teh nesrečah kazen, ki mu jo je božji gnev naložil zato, ker je izvolil za carja velikega grešnika.

Takrat se je pojavil na Poljskem mladenič, zelo nadarjen in zelo smel, ki je izjavil, da je on carjevič Dimitrij. Nihče natanko

* Borisa Godunova pot do prestola in pripravljanje tega zločina opisuje drama A. Tolstega »Car Fjodor«, s katero se bo uvedla letošnja dramska sezija.

ne ve, kdo je bil ta mladenič. Puškin pravi, da je bil preprost menih čudovskega samostana Grigorij Otrepjev. Živel je pri starem menihu Pimenu, ki je vodil letopis. Pri njem je bral o ugliškem zločinu in čul tudi pravliico, živečo v narodu, da je bil mali Dimitrij čudežno rešen.

Rodila se mu je torej misel, naj se razglasi za rešenega Dimitrija. Pobegnil je iz samostana na Poljsko. Poljski plemiči in magnati so takoj sklenili izrabiti idejo Otrepjeva v svojo korist. Poizkusili so z vestjo o živem carjeviču Dimitriju razširiti upor med nezadovoljnim ruskim narodom, vreči Godunova s prestola, posaditi nanj lažnega Dimitrija in tako vladati nad svojim vednim sovražnikom Rusom. To se jim je posrečilo. Prepričati narod, da Dimitrij živi, ni bilo težko. Otrepjev je s pomočjo lahkovernega ljudstva in poljske vojske zasedel moskovski prestol. Tik pred njegovim prihodom v Mostvo pa je Boris Godunov umrl. Dimitrij je bil na ruskem prestolu od l. 1605 do 1606.

*

Znani ruski zgodovinar Nikolaj Karamsin je opisal v svoji »Zgodovini ruskega imperija« smrt Dimitrija, sina Ivana Groznega tako-le: Ob zori, med mašo se naenkrat začuje močno zvonjenje, kakor da bi hotel bron iztisniti iz sebe vso silo. Sliši se ropot in kričanje. Neverjetna zmešnjava. Vsi tečejo k carici. Ubogi carjevič leži stegnjen na tleh s široko rano v grlu. Blizu njega je vsa obupana jokala njegova dojilja, medtem ko se je mati zaradi velike bolesti onesvestila. Izdajalsko gubernanto je množica linčala. V trenutku se pojavi divji, od jeze blede, prokleti Bitijagovski. »Glejte morilca«, kriči množica in v trenutku ga ubijejo. Ljudstvo, vse prevzeto od prelite krvi in žejno maščevanja, začne iskati ostale sokrivce, ki so se medtem poskrili. Ko jih najdejo, jih privedejo do še toplega trupla kraljevskega otroka. In glej — čudež — truplo prične pred njimi trepetati. V strahu pred sekiro razodenejo morilci vse in izpovedo Borisovo ime.«

Ruska cerkev je uvrstila Dimitrija med svoje mučenike. Tu je Puškin našel snov za svoj dramatični poem »Boris Godunov« in

iz katerega je Musorgski vzel glavne prizore za svojo uglasbitev.

Ta dogodek pa prikazuje v popolnoma drugi luči »Društvo za narodno zgodovino v Moskvi«, v svoji popolni zbirki relacij. Prosper Merimée se je oprijel te relacije v svoji knjigi »Le faux Dimitri« in se potrudil, da bi popolnoma rehabilitiral ime Borisa Godunova, ki je bil na glasu krvoločneža.

Težko je ustvariti si pravo sliko o osebnosti Borisa Godunova; zgodovina ga kaže divjega in krvoločnega. Musorgski in Puškin si ga predstavljata bolj človeškega, skorajda sentimentalnega, zamišljenega ter skrbnega, mehkega in polnega ljubezni v svoji družini. Ko sliši govoriti o umorjenem otroku, trpi. To je znak, da ima srce, te pomeni, da ni bil človeška zver, kakor mnogi trdijo. Boris Godunov je bil od patriarha proglašen za carja 20. februarja 1598, čeprav se je navidez branil te časti. Tu se začne dejanje Musorgskega glasbene drame.

Vsebina

PROLOG. 1. slika. Dvorišče novodevičjega samostana v bližini Moskve. Birič priganja ljudstvo, naj poklekne in prosi Borisa, da bi zasedel ruski prestol. Tajnik razglasi, da je Boris neizprosno. Romarji se bližajo; delijo amulete ter pozivajo ljudstvo, naj gre naproti carju, ki se je po daljšem obotavljanju le odločil sprejeti carsko žezlo.

2. slika. Trg v moskovskem Kremlu. Ljudstvo pozdravlja svojega novega vladarja. Med svečanim kronanjem Boris prosi Vsegamogočnega za blagoslov, nato povabi ljudstvo k današnjemu slavlju. Povorka se okrene proti katedrali.

I. DEJANJE. 1. slika. V Čudovskem samostanu sedi Pimen pri skromni leščerbi in piše kroniko. Grigorij Otrepejev se prebudi in pripoveduje svoje sanje, ki so se mu že tretjič ponovile. V sanjah je po strmih stopnicah šel na visok stolp in videl, kako se mu mo-

skovsko ljudstvo porogljivo posmehuje in kako kažejo nani s prstom; ko je padel, se je prebudil. Od starega meniha Pimena Grigorij izve, da bi imel umorjeni carjevič, ki ga je dal Boris umoriti, sedaj okrog 20 let — približno Grigorijeve starosti. Tako stoji v kroniki, ki naj bi jo nekoč nadaljeval Grigorij. Usoda ubogega carjeviča se je Grigoriju močno dojmila. Borisu prerokuje kazen božjo.

2. *slika*. V krčmi ob litovski meji poje krčmarica veselo pesem. Dva pobožna meniha Misail in Varlaam vstopita; pridružil se jima je spotoma Grigorij Otrepjev, da bi laže prišel preko ruske meje. Varlaam zapoje pesem o Ivanu Groznemu; pri kozarčku vina postaja vedno bolj žlahtne volje. Dobrosrčna krčmarica opiše Grigoriju skrivno stezo, ki pelje čez mejo v Litvo. Medtem vstopi obmejna patrolja, ki ima tiralico za pobeglim Grigorijem. Ker načelnik straže ne zna čitati, opravi to Grigorij, ki prikroji tiralico tako, kakor da bi se nanašala na Varlaama. Ta se brani aretacije in iz listine ugotovi prave podatke v tiralici. Vsi spoznajo, da je Grigorij zasledovani begunec, preden pa ga primejo, skoči ta skozi okno in zbeži proti litovski meji.

II. DEJANJE. 1. *slika*. V carski sobi moskovskega Kremla objokuje carična Ksenija smrt svojega zaročenca, prestolonaslednik, carevič Feodor pa študira pri atlasu. Dojilja poje tragikomično pesmico o muhi, mravlji in kobilici, da bi carično razvedrila. Feodor sledi vzgledu dojilje in tudi sam zapoje veselo pesem. Boris vstopi ter nežno pozdravi svoja otroka. Ko ostane s Feodorjem sam, mu govori o težki vladarjevi odgovornosti. Carjevič odide, nato vstopi knez Šujski. Car ga ne sprejme preveč prijazno, ker je zvedel, da se druží z upornimi bojarji. Knez je prišel Borisu sporočit, da se baje iz Poljske bliža lažni Dimitrij, ki ga podpirajo kralj, papež in plemstvo. Šujski mora še enkrat podrobno poročati o umoru carjeviča v Ugliču, toda Borisa tako pretrese to pripovedovanje, da ga prekine in Šujskega odslovi. Boris je pod težo svoje vesti ves strt in bolan. Pred očmi se mu prikaže privid mrtvega otroka. Od bolečin skrušeni car prosi Boga usmiljenja.

III. DEJANJE. 2. *slika*. V grajskem vrtu pričakuje lažni Dimitrij svojo ljubljeno Marino Mnišek, hčerko vojvode iz Sandomira

na Poljskem. Marina ni zaljubljena, temveč samo častihlepna. Laska ji postati ruska carica, zato podpihuje Dimitrija na boj in mu obljubuje ljubezen, če bo postal car velike Rusije.

IV. DEJANJE. 1. slika: Gozdni rovt pod mestom Kromi. Pri-
staši Otrepjeva (lažnega Dimitrija) so naščuvali sodrgo zoper Bo-
risa in njegovo oblast. Gruča vagabundov privede zvezanega Bori-
sovega bojarja Hruščova, zamašijo mu usta ter ga zasmehujejo.
Medtem pride blazni Ivanič, simbol uboge Rusije, ki jo lahko tepta
vsak, komur se hoče. Tudi iz njega se drhal norčuje. Meniha Mi-
sail in Varlaam ščuvata s svojimi pesmimi ljudstvo zoper Borisa in
navdušujeta za »plemenitega carja Dimitrija«. S fanatičnim izbruhom
vsi zahtevajo smrt carjevičevemu morilcu, toda ko začujejo petje
jezuitov »Salvum fac regem« se ves srd obrne na te krivoverce;
čeprav se tudi ti poganjajo za Demetriusa, zahteva množica njihovo
smrt. Tedaj prijezdi na konju Dimitrij in reši jezuita iz rok množice,
tudi bojarja Hruščova reši, ki se iz hvaležnosti priključi ljudstvu
v boju za novega carja. Vsi odidejo, le blazni Ivanič ostane sam
in zapuščen ter zaključi sliko s svojo tožbo ubogemu narodu.

2. slika. V Kremly se bojarji posvetujejo o kazni, ki naj doleti
lažnega Demetriusa, če jim pade v roke. Šujski, ki se je nekoliko
zakasnil, pripoveduje bojarjem o carjevi težki bolezni. Car Boris
se kljub bolezni udeleži posvetovanja. Kmalu za njim pride starček
Pimen — naročil ga je nalašč Šujski. — Ta pripoveduje o čudežih,
ki se dogajajo na grobu ubitega carjeviča. To pripovedovanje stre
Borisu zadnje sile. Car čuti bližino smrti, poslovi se od svojega sina
in hoče v samostan, da bi našel tam odpušcanje za svoj strašni greh.
Toda smrt ga dohiti poleg prestola, katerega je osvojil za tako
grozno ceno.

Operni sporedi jugoslovanskih Narodnih gledališč

BEOGRAD

Opera:

Novitete:

Logar: Pohujšanje v dolini Šentflorjanski; Zajc: Zrinjski; Verdi: Moč usode; Wolf-Ferrari: Štiri grobjani; Lodovico Roca: Dybuk; Puccini: Manon Lescaut; Honegger: Orlič; D'Alber: Mrtve oči; Donizetti: Lucia di Lammermoor; Suppe: Boccaccio (kot komična opera s prekomponiranim recitativom); Offenbach: Lepa Helena.

Reprize:

Musorgski: Boris Godunov; Verdi: Traviata; Janaček: Jenufa; Čajkovski: Pikova dama; eventualno Bizet: Carmen; Verdi: Ples v maskah in Delibes: Lakme.

ZAGREB

Opera:

Novitete:

Boris Papandopulo: Amfitrion; Dobronić: Rkać; Leoš Janeček: Lisička Bistrrouška; Wagner: Somrak bogov; Verdi: Don Carlos; Massenet: Don Quijote.

Reprize:

Wagner: Mojstrski pevci; Bizet: Carmen; Borodin: Knez Igor; Čajkovski: Pikova dama; Donizetti: Favorita.

V proslavo 20 letnice češkoslovaške neodvisnosti se bo izvajala poleg drugih tudi Smetanova »Libuša«.

Opereta:

Albini: Bosonoga plesalka; Strauss: Cigan baron; Suppe: Fatimica; Grün: Balalajka i. dr.

I. JUBLJANA

Opera:

M. Bravničar: Hlapec Jernej; B. Ipavic: Teharski plemiči; Gotovac: Ero z onega sveta; Konjović: Koštana (novo predelana); Smetana: Poljub; Čajkovski: Jolanta; Musorgski: Boris Godunov; Mozart: Figarova svatba; Massenet: Don Quijote; Massenet: Werther; Yber: Le roi d'Yvetot; Donizetti: Ljubavni napoj; Puccini: Gianni Schicchi; Ponchielli: Gioconda; Verdi: Falstaff; Wolf-Ferrari: Štirje grobjani; Goldmark: Kraljica iz Sabe; Wagner: Lohengrin.

Opereta:

Gloz: Na modrem Jadranu; Grün: Balalajka; Jankovec: Odtrobljeno (Retraite); Jones: Gejša; Lehar: Frasquita; Abraham-Roksi.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Boris Godunov

muzikalna drama v štirih dejanjih (8. slikah). — Uglasbil M. Musorgski, predelal in inštrumentiral N. Rimski-Korsakov. — Besedilo po Puškinu in Karajzinu prevedel C. Golar.

Dirigent: DR. D. ŠVARA.

Scenograf: G. E. FRANZ.

Režiser: R. PRIMOŽIČ.

Boris Godunov, ruski car	R. Primožič
Feodor } njegova otroka {	Št. Pavlovčičeva
Ksenija }	I. Ribičeva
Dojilja	N. Španova
Knez Vasilij Ivanovič Šujski	Št. Marčec
Andrej Ščelkalov, tajni pisar	M. Dolničar
Pimen, kronist, menih	J. Betetto k. g.
Napačni Dimitrij (Grigorij Otrepjev)	I. Francl
Marina Mnišek, hči vojvode Sandomirskega	M. Kogejeva

Varlaam }	D. Zupan
Misajil } vagabunda {	B. Sancin
Krčmarica	Št. Poličeva
Bebec	I. Sladoljev
Nikitič, valpet	F. Lupša
Osebni bojar	M. Simončič
Bojar Hruščov	F. Hvastja
Černjakovski } jezuita {	M. Dolničar
Lovicki }	A. Perko
Vodja straže	F. Lupša

Ljudstvo, bojarji, strelci, straže, magnati, poljske kmetkinje, romarji. — Godi se v l. 1598 — 1605.

Dekoracije naslikal V. Skružnjak. Med 4. in 5. sliko daljši odmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Začetak ob 20.

Konec po 23.

Вопросы

... в связи с ...

... и ...

... ..

... ..

... ..